

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΜΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 21 Νοεμβρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 51

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
Ἀκούγοντας τὸ θόρυβο, ἔτρεξε ἡ
Νανόν.

— Τί εἶναι, παιδιά μου ; Γιατί χαί-
ρεται τόσο ὁ κύριος Τρεγκομαίν ; . .

Τῆς ἔδωσαν τὴ μεγάλη εἰδηση. Κι'
ἔπειτα ζήτησαν τὴ γνώμη τῆς ἀν ἑ-
πρεπε νὰ τὴν ἀνακοινώ-
σουν ἀμέσως καὶ στὸν
ἀδελφὸ τῆς.

— Μὰ βέβαια πὺν πρέ-
πει νὰ τὸ μάθῃ κι' ὁ Πέ-
τρος ! εἶπε. Μποροῦμε
νὰ τοῦ τὸ κρύψουμε ;

— Ναί, μ' ἀν τὸν πε-
ριμένη καμμιά καινούρ-
για ἀπογοήτευση ; ἔκα-
με ἡ Ἐνογάτη πὺς θὰ
τὴν ὑπέφερε δκαϊμένος ; .

— Ἀπογοήτευση ; φώ-
ναξε ὁ Ζιλδας. Ἄ, ὄχι !
αὐτὴ τὴ φορὰ ὄχι !

— Ναί, πρόσθεσε ὁ
Ζυχέλ, τὸ ἔγγραφο μᾶς
βεβαιώνει πὺς τὸ τέταρτο
νησάκι εἶναι καὶ τὸ τε-
λευταῖο.

— Πᾶν νὰ τοῦ τὸ πῶ !
ἔκαμε ἡ Νανόν.

Σὲ λίγο, ὁ Ἀντιφέρ
μπῆκε στὴν κάμαρα τοῦ
Ζυχέλ. Πάντα ὁ ἴδιος :
σκοτεινός, βλοσυρός, συ-
νοφρυωμένος.

— Τί συμβαίνει ; Μὴν
τρελλάθηκε ἡ Νανόν ;

— Ὅχι, θεῖς μου, ἡ
θεῖα σου εἶπε σωστά.

Κι' ὁ Ζυχέλ τοῦ ἐξή-
γησε πὺς βρέθηκε κι' ἡ
θέση τοῦ τετάρτου νη-
σιοῦ.

Ἄλλὰ πρὸς μεγάλη
ἐκπληξη ὧλων, ὁ καπε-

τάν-Ἀντιφέρ ἄκουσε τὴν ἀνακοίνωση
χωρὶς νὰ ταραχθῇ, χωρὶς νὰ παρα-
φερθῇ, μὲ ἀπάθεια, μὲ γαλήνη, σὰν
κάτι πὺν τὸ περίμενε, πὺν δὲν μπο-
ροῦσε παρὰ ἀργὰ ἡ γρήγορα νὰ γίνη.

— Καὶ πὺν βρίσκεται, Ζυχέλ, αὐτὸ
τὸ κεντρικὸ σημεῖο ; ρώτησε ἀπλά.

Ὁ Ζυχέλ τοποθέτησε τὴ σφαῖρα
στὴ μέση τοῦ τραπέζιοῦ. Καὶ παίρ-
νοντας ἓνα λυγερὸ χάρακα κι' ἓνα
γραμμοσύρτη, ἔνωσε μὲ μιὰ γραμμὴ
τὴ Μασκάτη μὲ τὴ Μα-Γιούμπα, μὲ
μιὰν ἄλλη τὴ Μα-Γιούμπα μὲ τὴ
Σπιτοδέργη, ὕψωσε στὴ μέση τῶν
δυὸ αὐτῶν γραμμῶν ἀπὸ μιὰ κάθετο,
κι' ἐξέτεινε τίς δυὸ καθέτους ὡς νὰ
συναντηθοῦν.

Ἡ συνάντηση, δηλαδὴ τὸ κέντρο
τοῦ κύκλου, ἔπεφτε στὴ
Μεσόγειο, ἀνάμεσα στὴ
Σικελία καὶ στὸ ἀκρωτή-
ρι Μπόν, πλησιέστατα
στὴ νῆσο Παντελλάρια.
— Ἐδῶ, θεῖς μου, ἐδῶ
ἀκριβῶς.

Κι' ἐξετάζοντας μὲ
προσοχὴ τὸν μεσημβρινὸ
καὶ τὸν παράλληλο τοῦ
σημεῖου ἐκείνου, ὁ Ζυχέλ
ἐξακολούθησε :

— Δηλαδὴ... τριανταε-
πτὰ καὶ εἰκοσιῆξη βόρειο
πλάτος, δέκα καὶ τριαντα-
τρία ἀνατολικὸ μῆκος.

— Μὰ ὑπάρχει ἐκεῖ
κανένα νησάκι ; ρώτησε
ὁ Ζιλδας.

— Πρέπει νὰ ὑπάρχη,
ἀποκρίθηκε ὁ Ζυχέλ.

— Πάντα σου ὁ ἴδιος,
καϊμένε μαουνιέρη ! φώ-
ναξε ὁ Ἀντιφέρ. Ἀκοῦς,
λέει, ἀν ὑπάρχη ! . . Μὰ
μπορεῖ ποτὲ νὰ μὴν ὑ-
πάρχη, πὺν νὰ πάρῃ ὁ
διάβολος, πὺν νὰ πάρουν
χιλίες χιλιάδες διαβόλοι ! . .

Καὶ προφέροντας αὐτὴ
τὴ βλαστήμια, μὲ φωνὴ
πὺν ἔκαμε τὰ τῆξια νὰ
τρεῖσουν, βγήκε ἀπὸ τὴν
κάμαρα τοῦ Ζυχέλ, κλεί-
σθηκε πάλι στὴ δική του
καὶ δὲν ξαναφάνηκε ὧλη
τὴν ἡμέρα.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Ἄ ! θὰ πέσω ! . . Τί δυσκολία ἡ ἰσορροπία πάνω
σ' ἓνα στερογγυλὸ δοκάρι !

«... Θά δώσουμε στην νεολαία περιεχόμενο και φρόνημα εθνικό και θά εξασφαλίσουμε τον χαρακτήρα των νέων, ώστε όχι μονάχα νά αισθάνονται Έλληνικά αλλά και τὸ αἰσθημὰ των αὐτὸ νά τὸ ἐκδηλώνουν σὲ κάθε περίστασιν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τὸν λόγον του εἰς τὰς Σέρρας, κατὰ τὴν 27ην Ὀκτωβρίου 1936).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

Γιὰ νὰ τὸ συμβουλευθῶνται ἐκεῖνοι ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους μας ποὺ θὰ ζοῦν μερικὸς αἰῶνες ὅστερ' ἀπὸ μᾶς.

Ἄν ὁ Πέτρος-Σερβάν-Μαλὸ Ἀντιφέρ δὲν ἦταν τρελλὸς γιὰ καλὰ, τί ἐσήμαινε αὐτὴ ἡ στάση του τὴ στιγμή ποὺ εἶχε ἀνκαλυφθῇ ἡ θέση τοῦ τετάρτου καὶ τελευταίου νησιοῦ;

Πῶς παράξενο κι' ἀκατανόητο εἶναι ποὺ τίς ἀκόλουθες ἡμέρες ὁ καπετάν Ἀντιφέρ ξαναπῆρε τίς καλιές του συνήθειες καὶ ξανάδινε περιπατὰ στὸ μῶλο, καπνίζοντας τὴν πίπα του καὶ μασσοῦλίζοντας τὸ χαλκὶ του. Δὲν ἦταν πιά ὁ ἴδιος ἄνθρωπος. Ἐνα εἶδος σαρκινικοῦ χαμόγελου εἶχε στερεοτυπωθεῖ στὰ χεῖλη του. Δὲν μιλοῦσε καθόλου γιὰ τὸ θησαυρὸ, δὲν ἔλεγε λέξη γιὰ τὰ περασμένα ταξίδια, οὔτε φαινόταν ἂν σχεδίαζε ἢ ὄχι ἀκόμα ἓνα, γιὰ νὰ ξεθάψῃ ἐπιτέλους τὰ ἑκατομύρια τοῦ Καμύλκ.

Ὁ Ζιλδὰς Τρεγκομαῖν, ὁ Ζυχέλ, ἡ Νανὸν κι' ἡ Ἐνογάτη ἀπορούσαν πολὺ. Κάθε στιγμή περίμεναν νὰκούσουν τὸν Ἀντιφέρ νὰ φωνάζει: «Ἐμπρός! φεύγουμε!» — ἀλλὰ τίποτα, μιλά.

Τί ἔπαθε! ρωτοῦσε ἡ Νανὸν. — Ἐρῶ κι' ἐγώ; ἀπαντοῦσε ὁ Ζυχέλ. Ἄλλου εἶδους τρέλλα τώρα. — Ὅθι φοδᾶται μὴν ἀναγκασθῇ νὰ πάρῃ τὴν Τελισμά, συμπέρανε ὁ Ζιλδὰς. Μὰ μπορεῖ νὰφήσῃ νὰ χαθοῦν τόσα ἑκατομύρια;

Ὁ Ζιλδὰς, βλέπετε, ἔπαιζε τώρα τὸ ρόλο τοῦ Ἀντιφέρ. Αὐτὸν ἐδασάνιζε ἡ δίψα τοῦ χρυσοῦ. Τὸ κάτω-κάτω εἶχε δίκιο. Ἀφοῦ ἤξεραν πιά, καὶ μὲ τόση βεβαιότητα, τὴ θέση τοῦ θησαυροῦ, δὲν ἔπρεπε νὰ πᾶνε νὰ τὸν πάρουν; Ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴν ὑπάρχῃ κάποιον νησάκι—τὸ νησάκι Νο 4, τὸ καλὸ—σ' ἐκεῖνη τὴ νησοσπαρμένη θάλασσα.

Τρωγόταν καθεμέρα τὸν Ζυχέλ. Ἀλλὰ ὁ νεαρὸς πλοίαρχος ἔδειχνε ἀδιαφορία:

— Δὲ βαριέστε!

Παραπονιόταν στὴ Νανὸν. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ μὲ τὴν ἴδια ἀδιαφορία ἀπαντοῦσε:

— Ἀφήστε τώρα τὸ θησαυρὸ ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται.

— Μὰ εἶναι τριαντατρία ἑκατομύρια στὸ μερτικό σας! ἔλεγε τῆς Ἐνογάτης.

— Καὶ εἰ νὰ τὰ κάμω; ἀπαντοῦσε κι' αὐτὴ. Ἐμένα μοῦ φτάνει ἡ ἀγάπη τοῦ Ζυχέλ.

Ἐπιτέλους, ὁ Ζιλδὰς ἀποφάσισε — τί τόλμη! — νὰ μιλήσῃ καὶ στὸν Ἀντιφέρ. Καὶ τέσσερις ἡμέρες μετὰ τὴν ἀνακάλυψη, τὸν ρώτησε:

— Ἐ, καὶ τὸ νησάκι μας;

— Ποῖο νησάκι, μαουνιέρη;

— Τὸ νησάκι τῆς Μεσογείου...

Ὅθι ὑπάρχει, ὑποθέτω...

— Πάλι τὰ ἴδια! Μὰ εἶναι τόσο βέβαιον πὼς ὑπάρχει, ὅσο εἶναι καὶ πὼς ὑπάρχουμε μεῖς!

— Γιατί δὲν πᾶμε λοιπόν;

— Ἔτσι λές, καπετάνιο τοῦ γλυκοῦ νεροῦ; Μὰ στάσου πρώτα νὰ μᾶς φυτρώσουν φτερά ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔχουν τὰ ψάρια γιὰ νὰ κολυμπᾶνε!

Τί ἐσήμαινε τάχα αὐτὴ ἡ ἀπάντηση; Ὁ Ζιλδὰς Τρεγκομαῖν ἔσπαζε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ καταλάβῃ. Ἀδιάφορο, δὲν ἀποθαρρύνονταν. Τὰ τριαντατρία ἑκατομύρια ἦταν τῶν παιδιῶν. Ἄν ἐκεῖνοι τώρα τὰ περιφρονούσαν, θὰ ἐρχόταν καιρὸς ποὺ θὰ τὰ ἤθελαν. Κι' ὁ Ζιλδὰς ἔπρεπε νὰ κάμῃ ὅ,τι μπορούσε γιὰ νὰ τοὺς τὰ εξασφαλίσῃ.

Πραγματικῶς, δὲν ἔπαψε νὰ τρώγεται τὸν Ἀντιφέρ. Καὶ μιὰ μέρα, μὲ μεγάλη του χαρὰ, τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ λέγῃ:

— Ὡστε σὺ θέλεις νὰ φύγουμε;

— Ἐγώ, φίλε μου, ἐγώ! ἀποκρίθηκε ζωηρὰ ὁ Ζιλδὰς.

— Ἦ γνῶμη σου δηλαδὴ εἶναι πὼς πρέπει;

— Πρέπει βέβαια! Καὶ καλύτερα σήμερα παρ' αὔριο.

— Ἔστω! πᾶμε!

Μὲ τί τόνο ἐπρόφερε τίς τελευταῖες αὐτὲς λέξεις ὁ Μαλουῖνος!

Πρὶν φύγουν ὅμως, ἔπρεπε νὰ πάρουν μιὰ ἀπόφαση γιὰ τὸν τραπέζιτη Ζαμπονὸ καὶ τὸν συμβολαιογράφον Μπέν-Ὀμάρ. Μπορούσαν νὰ τοὺς ἀφήσουν, νὰ τοὺς ἀγνοήσουν, ἐπειδὴ ἔτυχε τώρα νὰ ξέρουν μόνο αὐτοὶ τὸ μυστικόν; Κατὰ τοὺς ὅρους τῆς διαθήκης, ἔπρεπε ἰσὺς νὰ τοὺς ἀναγγείλουν πὼς βρέθηκε τὸ νησάκι Νο 4, καὶ 2ο νὰ τοὺς προσκαλέσουν νὰ παρευρεθοῦν τὴν δεῖνα ἡμέρα στὸ νησάκι αὐτό, γιὰ νὰ πάρουν ὁ ἓνας τὸ

μερίδιό του κι' ὁ ἄλλος τὸ ποσοστὸ του.

Σὰν τίμιοι ἄνθρωποι, ἔπρεπε νὰ τὰ κάμουν ὅλα σωστά. Καὶ περισσότερο ἴσως ἀπὸ τὸν Ζιλδὰ, αὐτὸ τὸ ἤθελε ὁ Ἀντιφέρ. Μὲ δυὸ λοιπὸν τηλεγραφήματα, τὸ ἓνα πρὸς τὸν τραπέζιτη στὴν Τύνιδα, τὸ ἄλλο πρὸς τὸν συμβολαιογράφον στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἐκάλεσαν καὶ τοὺς δυὸ ἐνδιαφερομένους νὰ παρευρεθοῦν στὶς 23 Ὀκτωβρίου στὸ Τζιρτζέντι τῆς Σικελίας, τὴν πόλιν ποὺ βρισκόταν πλησιέστερα στὴ θέσιν τοῦ νησιοῦ μὲ τὸ θησαυρὸ.

Ὅσο γιὰ τὸν αἰδεσιμώτατο Τρυκόμει, θὰ τοῦ ἔστειλαν κατόπι τὸ μερίδιό του καὶ, ἂν τὰ ἑκατομύρια τοῦ ἔκαιγαν τὰ δάχτυλα, ἂς τὰ πετοῦσε στὸν Φόρτ, τὸν ποταμὸ τοῦ Ἐδιμβούργου.

Γιὰ τὸν Σαοὺκ οὔτε λόγος. Ἀφοῦ τὸν ἀποκλήρωσε ὁ θεὸς του, δὲν εἶχαν καμμιά ὑποχρέωση νὰ τὸν ἱκανοποιήσουν οἱ κληρονόμοι.

— Καλὰ κάθεται τώρα στὴ φυλακή, εἶπε ὁ Ἀντιφέρ. Ἀς τον νὰ κάμῃ τὰ χρονάκια του.

Τὸ ταξίδι λοιπὸν ἀποφασίσθηκε κι' αὐτὴ τὴ φορά ὁ ἴδιος ὁ Ζιλδὰς ἐπρότεινε νὰ συνοδεύῃ τοὺς φίλους του. Ἀλλὰ κι' ἡ Ἐνογάτη ἐδήλωσε πὼς δὲν ἐννοοῦσε νὰ χωρισθῇ τὸν ἄντρα της δυὸ μόλις μῆνες μετὰ τὸ γάμο τους. Πόσο δὲ θὰ βαστοῦσε ἡ καινούργια αὐτὴ ἐξερεύνηση; Λίγο βέβαια. Δὲν εἶχαν παρὰ νὰ πᾶνε καὶ νὰ γυρίσουν. Γιατί πέμπτο νησί δὲν ὑπῆρχε. Τὸ τελευταῖον ἔγγραφο ποὺ βρήκαν δὲν μπορούσε νὰ λήγῃ ψέμματα: ὁ θησαυρὸς βρισκόταν κάτω ἀπὸ κανένα βράχο στὸ νησάκι Νο 4, καὶ τὸ νησάκι αὐτὸ εἶχε ἐξακριβωθεῖ μαθηματικῶς πὼς βρισκόταν ἀνάμεσα στὴ Σικελία καὶ στὴ νῆσο Παντελλάρια.

— Καὶ θᾶναι πολὺ μικρό, ἀφοῦ δὲν τὸ ἔχει ὁ χάρτης, εἶπε ὁ Ζυχέλ.

— Μὰ ἐννοεῖται! ἔκαμε ὁ Ἀντιφέρ μ' ἓνα μεφιστοφελικό, ἀκατανόητο χαμόγελο.

Ὅθι χρησιμοποιούσαν τὸ ταχύτερο μέσο συγκοινωνίας: τὸν σιδηρόδρομο. Ὑπῆρχε ἀπὸ τότε μιὰ ἀδιάκοπη σιδηροδρομικὴ γραμμὴ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἰταλίας, ἀπὸ τὸ Σαιν-Μαλὸ ὡς τὴ Νεάπολιν.

Τὸ πρωτὶ τῆς 16 Ὀκτωβρίου οἱ ταξιδιώτες ἀποχαιρέτησαν τὴ Νανὸν κι' ἔφυγαν μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο. Στὸ Παρίσι, ἔπου δὲν ἔμειναν καθόλου, πήραν τὴν «ταχεῖα» Παρισίων Λυών, πέρασαν τὰ γαλλοῖταλικά σύνορα, δὲν βγήκαν οὔτε στὸ Μιλᾶνο, οὔτε στὴ Φλωρεντία, οὔτε στὴ Ρώμην, κι' ἐφθάσαν στὴ Νεάπολιν τὸ βράδυ τῆς

20 Ὀκτωβρίου. Κουράσθηκαν βέβαια πολὺ νὰ κάμουν ἀδιάκοπα ἑκατὸ λευγὲς μὲ σιδηρόδρομο. Ἀλλὰ ἦταν τόσο βέβαιον, γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ὥστε δὲν παρπονέθηκε κανένας.

Τὴν ἐπομένη, πήραν τὸ βαπόρι γιὰ τὸ Παλέρμο κι' ὅστερ' ἀπὸ ὠραῖο ταξίδι μιᾶς ἡμέρας ἐφθασαν στὴν πρωτεύουσαν τῆς Σικελίας.

Ὅτε ἰδεᾶ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰξιοθέατα. Αὐτὴ τὴ φορά, κι' ὁ Ζιλδὰς ἀκόμα βιάζονταν ὅσο κι' ὁ Ἀντιφέρ. Τὸ Παλέρμο, δὲν ἦταν γι' αὐτὸν ἡ περίφημη πόλιν ποὺ τὴν εἶχαν κυριεύσει Νορμανδοί, Γάλλοι, Ἰσπανοί, Ἀγγλοὶ, καὶ ὅπου εἶχε διαδραματισθεῖ ὁ «Σικελικὸς ἔσπερινός»...

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

Γ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΑΣ

Τοῦ τοῦ-τουτοῦ, ἀκούγεται ἡ σάλπιγγα τοῦ ἀγροτικοῦ διανομέα ποὺ ἐρχεται ἀπὸ τὴ χώρα. Εἶναι ὁ συνδικτικὸς κρῖκος μὲ τὸν ἑξῶ κόσμον. ὁ ἄγγελος τῶν χαρούμενων, τῶν θλιθερῶν ἢ τῶν ἀδιάφορων εἰδήσεων. Ὁλοὶ βγαίνουν στὶς πόρτες νὰ ἰδοῦν μὴν ἔχουν κανένα γράμμα. Νάτος, ἔφτασε, καμαρωτὸς καὶ λιγερός ἀπάνω στὸ μουλάρι του. Μοιράζει γράμματα, χαιρετοῦρες καὶ παρήγορα λόγια σὲ δούλους δὲν εἶχαν γράμμα, καὶ φεύγει γιὰ νὰ πᾶν σὲ ἄλλο χωριό...

Τοῦ-τοῦ-τουτοῦ, ἀκούγεται ἡ σάλπιγγα ὅσο ποὺ χάνεται ὁ ἦχος ἀπ' τὴν ἀπόσταση.

ΔΗΜ. ΚΟΚ.

ΜΑΝΑ—ΕΛΛΑΔΑ

Μάνα, μητέρα καὶ μαμά, Ὅπως τὴν πῆς, στὰ χεῖλη μέλι! Κάθε παιδάκι τὴν τιμᾷ, Κάθε παιδί κοντὰ τὴ θέλει.

Εἶναι ὁ ἄγγελος ποὺ τὸ φυλά... Κάθε καλὸ ποὺ τοῦ μαθαίνει. Κοντὰ του ἐκεῖνη ξαγρυπνᾷ, Σὰν ἀρρωστήσῃ, τ' ἀνασταίνει.

Τὸ χαμογέλιο τοῦ μοροῦ, Στὴν ἀγκαλιά της ὅταν γέρονι, Φιλὶ καὶ χᾶδι τοῦ μικροῦ Μέσ' στὸν Παράδεισον τὴ φέρνει.

Κι' ὅταν μεγάλα πιά παιδιὰ Τῆς δείχνουν σέβας, τρυφερότη, Γεμίζει τῆς χαρὰ ἡ καρδιά, Γι' αὐτὴν ξανανθίζει ἡ νιότη.

Μὰ Μάνα γιὰ ὅλους εἶναι Μιά, Εἶν' ἡ Ἑλλάδα!—Μὲ συμπόνια Κλεῖσ' τὴν, παιδί, μέσ' στὴν καρδιά.— Ἔσθ' γερονά, Αὐτὴ εἶναι αἰώνια!

Εἶναι ἡ Μάνα ὅλης τῆς Γῆς! Ἀγάπα τὴν μὲ τὴν καρδιά σου! Κοροῦλα, μάνα σὺν γενίς, Μάθε τὸ ἴδιο στὰ παιδιὰ σου.

ΦΑΚ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΕ τὰ ἑκατόχρονα τοῦ Ἀρσκαίου ποὺ τοὺς ἀφιέρωσα δυὸ Ἐπιστολές, ἄφησα νὰ περάσῃ μιὰ ἄλλη γιορτὴ, ποὺ καὶ γι' αὐτὴν ἔπρεπε νὰ σᾶς γράψω. Ἀλλὰ κάλλιο ἄργα παρὰ ποτέ... τὸ κάνω σήμερα. Ἦταν ἡ «Ἡμέρα τῆς Ἀποταμίευσεως» ποὺ καθιερώθηκε τελευταῖα σ' ὅλον τὸν κόσμον, κι' ἀπὸ φέτος κι' ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα. Κι' ἐγιναν πολλὰ πράγματα ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα. Τὸ ταχυδρομικὸ Ταμιευτήριο ἔστησε στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος ἓνα περίπτερο—ἓνα πελώριο νὰ ποῦμε κουμπιὰ—ὅπου μπορούσε καθένας νὰ καταθέτῃ καὶ μιὰ μόνο δραχμὴ. Ἔτσι πολλοὶ σπρωχθήκαν—καὶ προπάντων παιδιὰ—νὰ κάμουν τὴν ἀρχὴ μιᾶς ἀποταμίευσεως καὶ νὰ πάρουν τὸ βιβλιάριό τους, γιὰ νὰ καταθέτουν στὸ ἐξῆς τίς οικονομίες τους. Σ' ὅλα τὰ σχολεῖα, οἱ δασκάλους κρῖκος μὲ τὸν ἑξῶ κόσμον. ὁ ἄγγελος τῶν χαρούμενων, τῶν θλιθερῶν ἢ τῶν ἀδιάφορων εἰδήσεων. Ὁλοὶ βγαίνουν στὶς πόρτες νὰ ἰδοῦν μὴν ἔχουν κανένα γράμμα. Νάτος, ἔφτασε, καμαρωτὸς καὶ λιγερός ἀπάνω στὸ μουλάρι του. Μοιράζει γράμματα, χαιρετοῦρες καὶ παρήγορα λόγια σὲ δούλους δὲν εἶχαν γράμμα, καὶ φεύγει γιὰ νὰ πᾶν σὲ ἄλλο χωριό...

Τοῦ-τοῦ-τουτοῦ, ἀκούγεται ἡ σάλπιγγα ὅσο ποὺ χάνεται ὁ ἦχος ἀπ' τὴν ἀπόσταση.

ΔΗΜ. ΚΟΚ.

Τὸ χαμογέλιο τοῦ μοροῦ, Στὴν ἀγκαλιά της ὅταν γέρονι, Φιλὶ καὶ χᾶδι τοῦ μικροῦ Μέσ' στὸν Παράδεισον τὴ φέρνει.

Κι' ὅταν μεγάλα πιά παιδιὰ Τῆς δείχνουν σέβας, τρυφερότη, Γεμίζει τῆς χαρὰ ἡ καρδιά, Γι' αὐτὴν ξανανθίζει ἡ νιότη.

Μὰ Μάνα γιὰ ὅλους εἶναι Μιά, Εἶν' ἡ Ἑλλάδα!—Μὲ συμπόνια Κλεῖσ' τὴν, παιδί, μέσ' στὴν καρδιά.— Ἔσθ' γερονά, Αὐτὴ εἶναι αἰώνια!

Εἶναι ἡ Μάνα ὅλης τῆς Γῆς! Ἀγάπα τὴν μὲ τὴν καρδιά σου! Κοροῦλα, μάνα σὺν γενίς, Μάθε τὸ ἴδιο στὰ παιδιὰ σου.

τομύρια—ἀλλὰ τὰ ξόδεψα ὅλα. Ὅπως πάντα, καὶ σήμερα, ἄμα παίρνω λεπτὰ—πολλὰ ἢ λίγα, ἀδιάφορο—δὲν ἡσυχάζω ἂν δὲν τὰ δώσω, ἂν δὲν τὰ μοιράσω, ἂν δὲν τὰ σκορπίσω. Ὡς τὴν τελευταία πεντάρα, καὶ νὰ μείνω πάλι πανὶ μὲ πανί. Κι' εἶναι ἀδύνατο νὰ φαντασθῇτε τί εὐκολα καὶ τί γρήγορα ποὺ τὸ κατορθώνω! Φυσικά, ἔχω καὶ μεγάλη ἀκογένεια, ἀνάγκες, ἔξοδα. Ἄν εἶχα ὅμως καὶ τὸ πνεῦμα τῆς οικονομίας, θὰ μπορούσα νὰ οικονομῶ κάμποσα. Καί—τί διάβολο—κάτι θὰ εἶχα νὰ σᾶς δείξω κι' ἐγώ. Ἀλλὰ τώρα... μὲ τί μοῦτρα θὰ σᾶς πῶ «παιδιά, κάνατε οικονομία, μάθετε ἀπὸ τώρα νὰ φυλάτε, νὰποταμιεύετε»! εἶναι πολὺ κακὸ πράγμα ἡ σπατάλη κι' εἶναι τόσο ὠραῖο ἡ ἀποταμίευσις!». Ὅθι μὲν λέγατε μὲ τὸ δίκιο σας: «δάσκαλε ποὺ δίδασκες καὶ νόμον δὲν ἐκράτεις». Γι' αὐτὸ εἶπα πὼς δὲν εἶμαι τόσο κατάλληλος γιὰ τὴν πανηγυρικὴ τῆς Ἡμέρας...

Κι' ὅμως! Ὑπάρχουν παραδείγματα γιὰ μίμηση; μὰ ὑπάρχουν καὶ παραδείγματα γι' ἀποφυγὴ. Καὶ στὴν περίστασιν αὐτὴ μπορῶ νὰ σᾶς προβάλλω τὸ δικό μου, ὅχι γιὰ νὰ τὸ μιμηθῇτε, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγετε. Καὶ νὰ σᾶς πῶ: Παιδιά, μὴν κάμετε ὅ,τι ἔκαμα ἐγώ, γιατί θὰ τὸ μετανοίσετε ὅπως τὸ μετάνοισα κι' ἐγώ. Ὁρατο πρᾶγμα εἶναι νὰ σπαταλᾶτε τὰ λεπτὰ σας σὲ περιττά, καὶ νὰ μὴν τὰ φυλάτε γιὰ νὰ τὰ πολυστέψουν καὶ νὰ κάμετε κι' αὐτὰ κάτι χρήσιμο; Ὁρατο πρᾶγμα εἶναι νὰ μεγαλώνετε καὶ νὰ μὴ βάζετε στὴ μπάντα κάτι, νὰ τὸ ἔχετε στὰ γρηναῖά σας, ὅταν δὲν θὰ μπορεῖτε πιά νὰ ἐργάζεσθε καὶ νὰ κερδίζετε; Μικροὶ τώρα, δὲν μπορεῖτε βέβαια νὰ εἰσθε οικονομικῶς ἀνεξάρητοι; ζῆτε εἰς βάρος τῶν γονέων σας—θὰ σᾶς ἀρέσει καὶ μεγαῦριο, ὅταν θὰ εἰσθε γέροι καὶ δὲν θὰ ἔχετε τυχὸν καμμιά σύνταξιν ἢ ἄλλον πόρον, νὰ ζῆτε εἰς βάρος τῶν παιδιῶν σας, τῶν ἐγγονῶν σας; Δὲν τὸ πιστεύω... Οἰκονομία λοιπὸν κι' ἀποταμίευσις...

Σὰς ἀπαύξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

«..... Θά οργανώσωμεν τὴν νεολαίαν, καὶ τὸ ταχύτερον μάλιστα, κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ τῆς δώσωμεν δύναμιν νὰ ἀρχίσῃ τὸ ἐπίπονον ἔργον τῆς, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ καθένας νέος θά μορφώσῃ τὸν ἑαυτοῦ καὶ μέσα σὲ μία ἀλληλεγυῖα νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τὸν λόγον του εἰς τὸ συλλαλητήριον τῆς Θεσσαλονίκης τῆς 25ης Ὀκτωβρίου 1936)

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅσο ἀπλοϊκὸς καὶ ἂν ἦταν, τὸ κοριτσάκι αὐτὸ μὲ τὸ κομψὸ φορεματάκι του καὶ τὰ ξεχτένιστα μαλλιά του ποὺ ζητοῦσε τέτοια ὥρα τὸν Ἰσπανὸ περιβολάρη, τοῦ ἔκανε κάπως περίεργη ἐντύπωση. Τὴν ἔβλεπε ὅμως τόσο μικροκαμωμένη, τόσο ἁθώα, τόσο λίγο ἐπίφοβη ὥστε δὲν τοῦ πέρασε κακὸ ἀπὸ τὸ νοῦ του.

— Αὐτὸ εἶναι εὐκολο, εἶπε. Ὁ Πάμπλο βρίσκεται ἐδῶ στὸ φυλάκιο μαζί μὲ τὸν ξάδερφό του καὶ δείχνει στὸν ἐπιλοχία πῶς παίζουν τὴν πασέτα. Θά πάω εὐθὺς νὰ τὸν εἰδοποιήσω.

Πῆγε κοντὰ στὴν πόρτα ποὺ ἦταν τὸ φυλάκιο καὶ φώναξε τὸν ἄλλο φρουρὸ ποὺ στεκόταν ἐκεῖ λέγοντάς του πῶς ἓνα κοριτσάκι ζητάει τὸν Πάμπλο. Τὴν ἄλλη στιγμή ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ Βερεζίνας βρίσκονταν κοντὰ στὴν Κάτια.

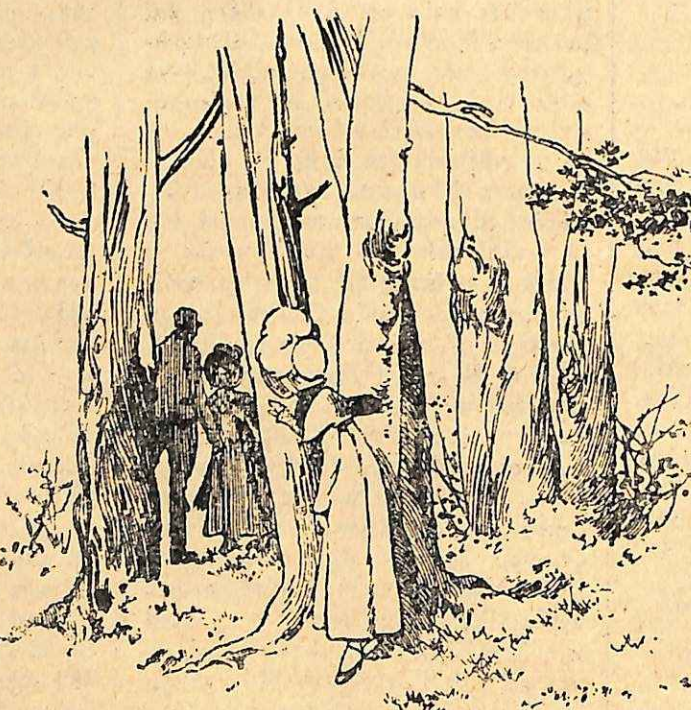
— Γρήγορα, νουνέ, εἶπε ἡ Κάτια ρωσικά, παρασύροντας τὸν συνταγματάρχη. Γρήγορα, μᾶς ἀνακάλυψαν καὶ μᾶς παρακολουθοῦν.

— Τί τρέχει, ἀγάπη μου, ἔκανε ὁ κύριος Μοντάρχη προσπαθώντας νὰ τὴν καθησυχάσῃ καὶ μὴ θέλοντας νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ φρουροῦ ποὺ τοὺς κοίταζε. Μὴν κάνεις ἔτσι παιδί μου, πές μου τί τρέχει.

— Γρήγορα, γρήγορα, νὰ φύγουμε γιατί μὲ ἀνακάλυψαν. Μὲ εἶδαν ποὺ ἔδιναν τὰ χαρτιά στὸν Αὐτοκράτορα. Ὁ σὲρ Οὐίλλιαμς, μὲ φώναξε στὸ σπίτι του... μού ἔκανε ἀνάκριση. Ἄν δὲν φύγουμε τώρα ἀμέσως, θά μᾶς πιάσουν.

Ὁ συνταγματάρχης εἶδε ὅλο τὸν κίνδυνο καὶ κατάλαβε πῶς μιά ἦταν ἡ σωτηρία: νὰ φύγουν, νὰ κατεβῶν στὴ θάλασσα καὶ ὁ Θεὸς βοηθός. Περίμενε ὥσπου ν' ἀπομακρυνθῇ ὁ σκοπὸς καὶ νὰ χαθῇ στὸν ἴσκιό. Καὶ τότε ἀρπάζοντας τὴν Κάτια στὴν ἀγκαλιά του εἶπε στὸν Βερεζίνα:

— Τροχάδην, γέρο μου, γιὰ τὸ λιμάνι.

Κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα, εἶδε τὴν Κάτια νὰ μιλάει μ' ἓνα σταυλίτη. (Σελ. 501, στ. γ').

κε στὸ περιβόλι καὶ πῆγε νὰ σταθῇ κοντὰ στὴν πόρτα, περιμένοντας τὴν ἐπιστροφὴ τῆς μικρῆς του φίλης.

Περίμενε ἀρκετὴν ὥρα καὶ μὴ βλέποντας τίποτε εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνησυχῇ, ὅταν ἔξαφνα εἶδε ἓνα παράξενο θέαμα. Στὰ χωράφια, πέρα, ἔτρεχε μιά σκυὰ ποὺ ἔμοιαζε σὰν γυναικα.

Ὁ Πάτρικ ἀπόρησε. Δὲν μπορούσε νὰ εἶναι καμμιά ἀπὸ τίς ντόπιες οὔτε ἀπὸ τίς γυναῖκες τῶν ἀποίκων, γιατί ἡ ὥρα ἦταν πολὺ προχωρημένη. Ποιὰ μπορεῖ ν' ἔτρεχε ἔτσι μὲς στὴ νύχτα;

Ἀποφασιστικά βγήκε ἀπὸ τὸν κήπο καὶ ἀρχισε νὰ παρακολουθῇ τὴν σκυὰ. Μόλις ὅμως προχώρησε λιγάκι ἀνγνωρίσε τὴν Κάτια.

— Ποῦ πηγαίνει; ἀπόρησε. Τί ἀπερίσκεπτη ποὺ εἶναι! Βάζω στοίχημα πῶς θάξῃ πάλι καμμιά παραγγελία γιὰ τὸν Βοναπάρτη. Στὸ τέλος θά τὴν ἀνακαλύψουν. Καλὰ ποὺ εἶμαι κι' ἐγὼ ἐδῶ.

Ὅσο δὲν ἔπαυε νὰ τρέχῃ. Προσέχοντας νὰ μὴν τὸν ἀντιληφθῇ ἡ Κάτια τὴν παρακολουθοῦσε πάντοτε.

Ἐξαφνα εἶδε καὶ κάτι ἄλλες σκυῖες, σκυῖες ἀνδρῶν ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν πρώτη.

Τί σήμαινε αὐτό; Γιατί ἔτρεχαν οἱ ἀνθρωποὶ πίσω ἀπὸ τὴν Κάτια. Μήπως εἶχε ἀνακαλύψει ὁ σὲρ Οὐίλλιαμς τὴν ταυτότητά της καὶ εἶχε βάλει τοὺς ἀστυνομικοὺς του νὰ ἐπιτηροῦν τὴν μικρούλα;

Μὴν ἀκούγοντας παρὰ μόνο τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς του, ὁ Πάτρικ βγήκε ἀπὸ τὸ θέαμα ὅπου ἦταν κρυμμένος καὶ ἀρχισε κι' αὐτὸς νὰ τρέχῃ πίσω ἀπὸ τὴν μικρὴ του φίλη, γιὰ νὰ τὴν προειδοποιήσῃ.

Ἐξαφνα τὴν ἔχασε ἀπὸ μπρός του. Τὴν ἔψαξε μὲ τὰ μάτια σ' ὅλη τὴν ἔκταση ποὺ ἀπλωνόταν μπροστά του ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ. Σταμάτησε γιὰ μιά στιγμή τὸ τρέξιμό του καὶ στάθηκε προσπαθώντας μὲ τὰ μάτια του νὰ διαπεράσῃ τὰ σκοτάδια.

Ἐξαφνα ἀκουσε ἓνα τρελλὸ τρέξιμο νὰ πλησιάζῃ. Καὶ τὴν ἄλλη στιγμή δυὸ ἄνδρες πέρασαν ἀπὸ μπροστά του γοργοὶ σὰν ἀστραπὴ καὶ ἀρχισαν νὰ κατεβαίνουν τρέχοντας τὸ δρόμο ποὺ ἔβγαζε στὸ λιμάνι.

Ὁ Πάτρικ τινάχτηκε. Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του ἓνα κοριτσάκι. Εἶχαν ἀπαγάγει τὴν Κάτια.

Σὰν τρελλὸς ἀρχισε νὰ τρέχῃ πίσω τους. Δὲν συλλογίστηκε τίποτε. Οὔτε τὴ θέση τοῦ πατέρα του, οὔτε τὸν ρόλο ποὺ ἔπαιζε ἡ μικρὴ Ρωσίδα. Δὲν συλλογίζονταν παρὰ μόνο ὅτι ἡ μικρὴ του φίλη κινδύνευε.

Λίγα μέτρα πέρα πίσω οἱ ἀστυνομικοὶ ἔτρεχαν λαχανιασμένοι. Τὰ βήματά τους ἀνηχοῦσαν στὸν δρόμο, κι' αὐτὸ ἔκανε τὸν ἓνα ἀπὸ τοὺς φυγάδες νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι.

— Συνταγματάρχη μου, εἶπε. Μᾶς ἔχουν πάρει τὸ κατόπι.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἀρχισε νὰ τρέχῃ ἀκόμη γρηγορότερα.

Ὁ Πάτρικ εἶχε λαχανιάσει. Δὲν

μποροῦσε νὰ φθάσῃ τοὺς δυὸ ἄνδρες ποὺ ἦταν πολὺ πρὸ ψηλοὶ καὶ πρὸ δυνατοὶ ἀπ' αὐτόν. Βλέποντας πῶς ἔχανε ἀπόσταση ἐφώνασε:

— Κάτια!

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀντήχησε μέσα στὴ γαλήνῃ τῆς νύχτας. Ὁ συνταγματάρχης κοντοστάθηκε γιὰ μιά στιγμή.

— Σταθῆτε, ξαναφώναξε ὁ μικρός.

Κάτια, ἐδῶ εἶμαι!

Τὴν ἴδια στιγμή δυὸ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν. Χωρὶς καμμιά προειδοποίηση οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ τὸ νόμιζαν συνένχο τῶν φυγάδων, εἶχαν πυροβολήσει. Ὁ Πάτρικ ἔβγαλε ἓνα βογγητὸ καὶ σωριάστηκε στὴ γῆ.

— ὦ, ἔκανε ἡ Κάτια. Νουνέ! ὁ Πάτρικ χτυπήθηκε. Ἀκουσα τὴ φωνή του! ὦ Θεέ μου, τὸν σκότωσαν! Οἱ Γάλλοι ξεχνώντας τὸν κίνδυνο στάθηκαν.

— Θά πάω νὰ τὸν σηκώσω, εἶπε ὁ Βερεζίνας. Εἶναι ἐχθρός μας, μὰ εἶναι παιδί μὲ καρδιά καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἀφήσουμε ἔτσι.

Μπουσουλώνοντας μὲ τὰ τέσσαρα διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος ποὺ εἶχε ἀκουστεῖ ἡ φωνή. Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν κιάλας πλησιάσει καὶ ἐτοιμάζονταν νὰ σηκώσουν τὸν μικρό. Πρὶν προφτάσουν νὰ τὸ κάνουν ὁ Βερεζίνας πῆγε κρυφὰ ἀπὸ πίσω τους, ξάπλωσε τὸν ἓνα χάμω, διοντάς του μιά φοβερὴ γροθιά στὸ κεφάλι, ἔριξε τὸν ἄλλον κάτω μὲ μιά τρικλοποδιὰ καὶ σηκώνοντας τὸν Πάτρικ στὰ χέρια ἀρχισε νὰ τρέχῃ μ' ὅλη του τὴ γρηγοράδα γιὰ νὰ φθάσῃ τοὺς ἄλλους. Στὴν ἀρχὴ τὸ παιδί βογγοῦσε πονεμένα. Ὑστερα τὸ κεφάλι του ἔπεσε βαρὺ στὸν ὦμο τοῦ γρεναδιέρου. Εἶχε χάσει τίς αἰσθήσεις του.

— Τὸ καϊμένο τὸ παλληκαράκι, εἶπε ὁ Βερεζίνας. Δὲν μπορούμε νὰ τὸν ἀφήσουμε ἐδῶ. Ἄν τὸν πηγαῖναι μὲ πάλι σπῆτι του, εἴμαστε χαμένοι! Κι' ὕστερα μπορούμε νὰ τὸν κρατήσουμε καὶ στὰ χέρια μας γιὰ ἔμψυχο, ἂν θελήσουν νὰ μᾶς κυνηγήσουν.

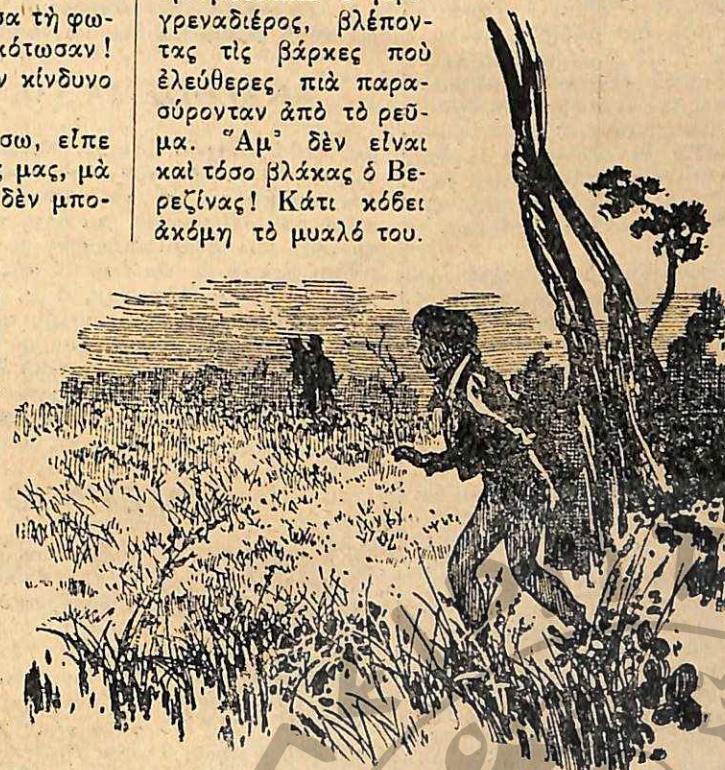
Ἐπιτέλους ἐφθασαν στὴν παραλία. Κάμποσες βάρκες, δεμένες μὲ σκοινιά λικνίζονταν ἀπαλὰ στὸ κύμα.

— Ἄς πηδήσουμε σὲ μιά ἀπ' αὐτὲς κι' ἄς ξανοιχτοῦμε στὸ πέλαγος, εἶπε ὁ συνταγματάρχης. Ὅσο εἶναι νύχτα δὲν φοβόμαστε μήπως μᾶς κυνηγήσουν. Κι' ὥσπου νὰ ξεμερώσῃ,

κάποιο καράβι θά περάσῃ ἀπὸ κοντὰ μας.

Μπήκαν στὴν πρὸ μεγάλη βάρκα προσέχοντας νὰ κάνουν ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο θόρυβο. Προτοῦ νὰ χτυπήσῃ τὴν πρώτη κουπιὰ ὁ Βερεζίνας φάνηκε σὰν κάτι νὰ θυμήθηκε. Ἀμίλητος πήδησε στὴ στεριά, ἔβγαλε τὸν σουγιά του κι' ἔβαν-ἔβαν ἀρχισε νὰ κόβῃ ὅλους τοὺς κάδους μὲ τοὺς ὁποίους ἦταν δεμένες οἱ βάρκες, ὕστερα, ξαναπήδησε στὴ δική του καὶ μὲ δυὸ-τρὲς δυνατὰ κουπιὰ ξεμάκρυνε ἀπὸ τὴν παραλία.

— Ἔτσι, ἂν θελήσουν νὰ μᾶς κυνηγήσουν θά πρέπει νὰ σηκώσουν στὰ πανιά ὁλόκληρο καράβι, ἔκανε θριαμβευτικά ὁ γρεναδιέρου, βλέποντας τίς βάρκες ποὺ ἐλεύθερες πιά παρασύρονταν ἀπὸ τὸ ρεύμα. Ἄμ' δὲν εἶναι καὶ τόσο βλάκας ὁ Βερεζίνας! Κάτι κόβει ἀκόμη τὸ μυαλό του.

Ὁ Πάτρικ σὰν τρελλὸς ἀρχισε νὰ τρέχῃ πίσω τους. (Σελ. 516, στ. α')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ἀνέλιπτη χαρὰ

Τὸ ἄλλο πρωὶ, χάρις σ' ἓνα ἄληθινὸ θαῦμα τῆς Θεῆας Προνοίας, οἱ φυγάδες συνάντησαν ἓνα Δανικὸ βρῖκι, ποὺ ὅταν εἶδε τ' ἀπελπισμένα σινιάλα τοὺς ἔκοψε τὸν δρόμο του καὶ τοὺς ἐμάζεψε.

Ὁ καπετάνιος, νομίζοντάς τους γιὰ νκυχοὺς, τοὺς δέχθηκε χωρὶς καμμιά δυσκολία. Ἀπεναντίας μάλιστα ἡ θέα τῆς Κάτιας, τόσο χλωμῆς καὶ τόσο λεπτῆς καὶ τοῦ Πάτρικ πληγωμένου τὸν συγκίνησε πολὺ κι' αὐτὸν καὶ τοὺς ἀξιοματικούς τοῦ πλοίου καὶ δέχθηκε χωρὶς καμμιά δισταξία τίς κάπως μπερδεμένες ἐξηγήσεις τοῦ κ. Μοντάρχη.

Γιὰ καλὴ τους τύχη τὸ καράβι γύριζε στὴν Εὐρώπη κι' ἔτσι οἱ ταξιδιώτες μας θά γύριζαν κατ' εὐθεῖαν στὴν πατρίδα τους. Τὸ ταξίδι συνεχίστηκε χωρὶς κανένα ἀπευκαταί. Ὁ Πάτρικ, ποὺ ἦταν ἑλαφρὰ πληγωμένος στὸ χέρι, δὲν ἀργήσῃ ν' ἀναρρώσῃ, χάρις στὶς περιποιήσεις τοῦ συνταγματάρχου καὶ τοῦ Βερεζίνα. Στὰ μισὰ τοῦ ταξιδιοῦ τοὺς διασταυρώθηκαν μ' ἓνα Ἰταλικὸ καράβι ποὺ διευθυνόταν στὸ Ἀκρωτήριο καὶ ἔτσι ὁ μικρὸς μπόρεσε νὰ στείλῃ δυὸ λέξεις στὴ μητέρα του, νὰ τῆς ἐξηγῇ τὴν ἀπρόοπτο ἐξαφάνισή του καὶ νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

Ὁ πλοίαρχος τοῦ καραβιοῦ, μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἐξαιρετικὰ λιγομίλητος ἀνθρώπος, γρήγορα κατάλαβε πῶς ὁ κόμης Μοντάρχη δὲν ἦταν κοινὸς ταξιδιώτης. Κι' οἱ δυὸ ἄνδρες ἀρχισαν νὰ αἰσθάνονται ζωηρὴ συμπάθεια ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον, ἀλλὰ ὁ συνταγματάρχης, πάντοτε ἐπιφυλακτικὸς πρόσεχε κάθε του λόγο καὶ ὁ πλοίαρχος, πολὺ κλεισμένος στὸν ἑαυτοῦ του, δὲν ξανοιγόταν κι' αὐτὸς καὶ ὅλο.

Ἐνα πρωὶ ποὺ ἡ Κάτια ἔπαιζε στὴ γέφυρα τὸ σχοινάκι ἐπαπατήσε, τὸ πόδι της μπλέχτηκε μέσα στὴ φούστα της καὶ θά ἔπεφτε, ἂν ὁ πλοίαρχος, ποὺ ἔκανε ἐκείνη τὴν ὥρα τὸν περίπατό του, δὲν πρόφθαινε νὰ τὴν πιάσῃ.

— Πρόσεχε, Κάτια, φώναξε ὁ Πάτρικ, τρέχοντας κοντὰ της. Λίγο ἔλειψε νὰ πηδήσῃς ἔξω ἀπὸ τὸ καράβι. Ἐδῶ δὲν βρισκόμαστε στὴ στεριά.

Ὁ πλοίαρχος ἀντὶ νὰ συνεχίσῃ τὸν περίπατό του κοντοστάθηκε. Εἶχε ἀκούσει συχνὰ νὰ φωνάζουν τὴν μικρούλα Κατερίνα, ποὺ εἶναι ἓνα ὄνομα κοινὸ σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Μὰ τὸ χαϊδευτικὸ αὐτὸ ποὺ συνεθίζον μόνο στὴ Ρωσία τοῦ ἔκανε ἐντύπωση. Καὶ καθὼς τὸ κοριτσάκι κατέβαινε στὴν καμπίνα του τῶς καὶ τὸν Πάτρικ καὶ τὸν ρώτησε: — Πῶς φωνάζατε τὴν ἀδελφή σας;

— Συναίθεται καὶ στὴν Ἀγγλία τὸ ὄνομα Κάτια;

— Ἡ Κάτια δὲν εἶναι ἀδελφή μου, ἀπάντησε ὁ Πάτρικ. Ἐχει γεννηθεῖ στὴ Μόσχα.

— Ἀλήθεια; φώναξε ὁ πλοίαρχος μὴ συγκρατώντας τὴν ἐκπληξή του.

(Τὸ τέλος τοῦ ἐρχόμενου)

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1937

Ἡ Διάπλασις σᾶς προσκαλεῖ νάνανεώσετε τὴν συνδρομὴν σας γιὰ τὸ 59^{ον} ἔτος της.—Ἡ συνδρομὴ μένει ἡ ἴδια, ἀλλὰ καὶ τὸ φυλλάδιο ὀκτασέλιδο.—Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ ξαναγλῆν ὡδεκασέλιδο.—«Πρὸς τὰ ἄστρα».—«Οἱ Τρεῖς Μικροὶ Σωματοφύλακες».—Τὸ μυστικὸ τῆς κυρᾶ Μάρθας.—Μεγάλον δῶρον σὲ δσοὺς θάνανεώσουν ἐγκαίρως.—Τὸ Ξεσπάθωμα.

ΑΓΑΠΗΤΑ μου παιδιά, δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστα τὰ νέα μου. . . Ἀρκετὰ βέβαια ξεκουράστηκα αὐτὸ τὸ καλοκαίρι, ἀλλὰ οἱ γιατροὶ φοβοῦνται πὼς ἂν ὑποβληθῶ πάλι στοὺς κόπους πού μοῦ ἔδινε τὸ δωδεκασέλιδο φυλλάδιον, γρήγορα θὰ ξανακουρασθῶ κι' αὐτὴ τὴ φορά εἶναι ἐπικίνδυνον. . . Φυσικά, ἂν μοῦ ἐπέτρεπαν τὰ μέσα νὰ ἔχω πολλοὺς ὑπαλλήλους, ὅχι δωδεκασέλιδο, ἀλλὰ καὶ εἰκοσασέλιδο θὰ μπορούσα νὰ ἐκδίδω, χωρὶς νὰ κοπιᾶω πολύ. Ἀλλὰ τώρα, πού εἰμαι ὑποχρεωμένη νὰ τὰ κάνω ὅλα σχεδὸν μόνη μου, δὲν μπορῶ! Ἀλλὰ οὕτε τὴ συνδρομὴ μπορῶ νὰυξήσω, γιατί ξέρω πὼς τὰ περισσότερα παιδιά δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ πληρώνουν παραπάνω ἀπὸ 100 δραχμές. Ἔτσι, ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατό νὰυξήσω οὕτε τὴ συνδρομὴ μου—τὰ μέσα μου—οὕτε τὸ προσωπικόν μου, κατ' ἀνάγκη τὸ φυλλάδιόν μου θὰ μείνῃ ὀκτασέλιδο, καὶ μόνο κάπου—ἴσως μιὰ φορά τὸ μήνα, ὅταν θὰ χρειάζεται, εἴτε γιὰ «Κυριακὴ», εἴτε ἄλλο πρᾶγμα πού νὰ θέλῃ περισσότερον χωρὶς—θὰ ἐκδίδω καὶ κανένα *δωδεκασέλιδο*, ὅπως ἔκανα καὶ ἄλλοτε.

Ἀς εἶναι, καὶ ὀκτασέλιδο τὸ φυλλάδιόν μου μπορεῖ νὰ ἔχη ἀπ' ὅλα. Μήπως ὡς τὸ 1928, οἱ τόμοι μου τῆς Β' Περιόδου δὲν ἀποτελοῦνται ἀπὸ ὀκτασέλιδα φυλλάδια, με λὶγα μόνο δωδεκασέλιδα στὸ μεταξύ, καὶ δὲν εἶναι θαυμάσιοι; Τέτοιοι θὰ εἶναι κι' ὁ τόμος μου τοῦ 1937, πού θὰ περιλάβῃ Α', ἕνα μεγάλο, ὑπεροχὸ μυθιστόρημα, ἐπιστημονικὸ καὶ λογοτεχνικόν, με τὸν τίτλον

«ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ».

Τὸ ἔχουν γράψῃ δυὸ γάλλοι συγγραφεῖς, ὁ *Alexandre Ananob* γιὰ τὸ ἐπιστημονικόν μέρος, κι' ὁ *Jacques Christand* γιὰ τὸ λογοτεχνικόν. Καὶ τὸ θέμα του; Κάτι ἀνάλογο με τὸ «*Ἀπὸ τὴ Γῆ πρὸς τὴ Σελήνη*» τοῦ *Ιουλίου Βέρν*. Με τὴ διαφορὰ πὼς οἱ ἥρωες τοῦ «*Πρὸς τὰ ἄστρα*» φιλοδοξοῦν καὶ κατορθώνουν νὰ φθάσουν ἀκόμα μακρότερα, ὡς τὸν πρῶτον μας ἐξάδελφον, τὸν ἐνυθρὸ πλανήτη Ἀρη! Εἶναι δύο τολμηροὶ νέοι, πού ὁ ἕνας, ὁ Μπορέ, ἔχει ἐφευρεῖ ἕνα μῆγμα με τεράστια ἐκρηκτικὴ δύναμη. Κατασκευάζουν μιὰ μεγάλη βολίδα καὶ φεύγουν μ' αὐτὴν πρὸς τὸ ἄπειρον. Ἀ, τί περιπέτειες καὶ τί ἀγωνίες ἔχει τὸ ταξίδι τους! Θὰ φτάσουν ζωντανοὶ στὸν Ἀρη; Καὶ θὰ μπορέσουν νὰ γυρίσουν στὴ Γῆ, ὅπου ἡ καλὴ Ἀντουανέττα, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μπορέ, τοῦ ἄλλου ἀεροπόρου, ἀγωνιᾷ γιὰ τὴν τύχη καὶ τῶν δυὸ, γιατί ὁ Μπορέ εἶναι ἀρραβωνιαστικὸς της; Τὸ μυθιστόρημα αὐτό, πού ἀπὸ τὴν πρώτη συνέχεια θὰ σᾶς συναρπάσῃ, συνοδεύεται ἀπὸ πολλὰς ὡραίας εἰκόνες, τὸ μεταφράζει ἡ δ. *Γεωργία Ταρσούλη* καὶ θὰ βαστάξῃ ὅλο τὸ χρόνο.—Β', ὁ τόμος τοῦ 1937 θὰ περιλάβῃ καὶ τὸ περιήρημον μυθιστόρημα τοῦ *Ἀνρί Μπεντώ*

«ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ»

πού εἶχε δημοσιευθεῖ πρὸ 40 ἐτῶν σὲ δυὸ ἐξηντηλέμενους τόμους μου τῆς Α' Περιόδου κι' ἔχε κάμει τόση ἐντύπωση, ὥστε ἀκόμα ἡ φήμη του εἶναι μεγάλη καὶ τὰ παιδιά, πού τόσα ἀκούσαν γι' αὐτό, δὲν παύουν νὰ με παρακαλοῦν νὰ τὸ ξαναδημοσιεύσω. Εἶναι καὶ ἀνάλογο με τοὺς «*Τρεῖς Σωματοφύλακες*» τοῦ *Ἀλεξάνδρου Δουμά*. Τὸν Ἀστανιάν ἀντιπροσωπεύει ὁ μικρὸς Γασκωνὸς Μάριος Καπάνης, καὶ τὸν Ἀθω, τὸν Πόρθο καὶ τὸν Ἀραμί, οἱ συμμαθηταὶ του

Μοντανῆς, Σεζάνης, καὶ Δουμποδάνος. Στὴν ἀρχή, ὁ νιόφερτος στὸ Λύκειο τῶν Παρισίων Μάριος δὲν τὰ κάνει μαζί τους καλὰ! μαλλώνουν, εἶναι ἐχθροί. Γρήγορα ὅμως γνωρίζονται καλὰ, γίνονται φίλοι στενοί, σύντροφοι ἀχώριστοι, καὶ μαζί κάνουν ἕνα σωρὸ . . . κατορθώματα. Ἀ, πόσο θὰ σᾶς ἀρέσῃ κι' ἡ μαθητικὴ αὐτὴ ἱστορία, ἡ φαιδρὴ καὶ συγκινητικὴ! Ἐννοεῖται πὼς τὸ παλιὸ μυθιστόρημα πρέπει νὰ ξαναμεταφρασθῇ! καὶ τὴ νέα του μετάφραση ἀνέλαβε ὁ κ. *Γρηγόριος Ξενόπουλος*.—Ὅσο γιὰ τὴν Κυρὰ-Μάρθα, κι' αὐτὴ ἐτοιμάζει ἕνα καινούργιον, ὡραιότατον

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

μιὰ πολὺ νόστιμη ἱστοριοῦλα πού οἱ ἥρωές της εἶναι διάφορα ζῶα. Ἀλλὰ τὸν τίτλον τῆς τὸν ἔχει ἀκόμα. . . *μυστικόν*, πού πρέπει νὰ τὸ σεβασθοῦμε.—Ἐκτός ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ μυθιστορήματα γιὰ ὅλες τὶς ἡλικίες, θὰ δημοσιευθῶν τὸ 1937 πολλὰ καὶ διάφορα μικρὰ διηγήματα, παραμύθια, μῦθοι κτλ. ὁ κ. *Φαίδων* θὰ σᾶς γράφῃ τακτικὰ τὶς «*Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολὰς*» του, ὁ κ. *Τέλλος Ἀγρας* θὰ συνεχίσῃ τὴ σειρά τῶν τελευταίων του παιδικῶν ποιημάτων, θὰ γίνῃ καὶ «*Κυριακὴ*», θὰ γίνουν κι' ὅλοι οἱ τακτικοὶ κι' ἔκτακτοι *Διαγωνισμοί*, καὶ γενικὰ ὁ νέος μου Τόμος θὰ εἶναι ἀνώτερος κι' ἀπὸ τὸν ἐφετεῖν—γι' αὐτὸ σᾶς ἐγγυώμαι.

Γιὰ νὰμείνω τώρα τὴν προθυμίαν ἐκείνων πού θάνανεώσουν τὴ συνδρομὴν τους γρηγορώτερα, προσφέρω ἕνα

ΜΕΓΑΛΟ ΔΩΡΟ

τὸ ἐξῆς: Ὅσοι θάνανεώσουν *ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου 1936* ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰγοράσουν *ἕνα ἢ δύο τόμους μου Β' Περιόδου*, ὅποιους θέλουν, *πρὸς 60 μόνο δραχμὲς τὸν ἕνα*. Τὰ ταχυδρομικὰ χωριστά. (Ἄν ἀγοράσουν δηλαδὴ δυὸ, τοὺς χαρίζω 80 δραχμὲς κι' ἔτσι παίρνουν σχεδὸν τὴ συνδρομὴν τους πίσω). Κι' ὅσοι ἀνανεώσουν *ὡς τὴν 31 Ἰανουαρίου 1937*, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰγοράσουν, *πρὸς 60* πάλι δραχμὲς, *ἀλλὰ ἕνα μόνο τόμον*. (Τὸ δικαίωμα αὐτὸ τὸ ἔχουν καὶ δυὸ ἢ τρεῖς ἀκόμα μῆνες μετὰ τὴν ἀνανέωσίν τους, δηλαδὴ ὡς τὸ τέλος Μαρτίου. Κατόπι, ἂν δὲν κάμουν χρήσιν, παραγράφεται, κι' οἱ τόμοι μου, καὶ γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ ὅλους, θὰ πωλοῦνται μόνο στὶς τιμὲς τοῦ Καταλόγου).

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Εἶπα στὴν ἀρχή, πὼς γιὰ νὰ ἔκανα πάλι τὸ φυλλάδιόν μου δωδεκασέλιδο, θὰ ἔπρεπε νὰυξήσω τὴ συνδρομὴν, νὰ τὴν κάμω τουλάχιστον 150 δραχμὲς. Ἀλλὰ ὑπάρχει κι' ἄλλος τρόπος: Νὰυξήσουν οἱ συνδρομηταὶ μου, νὰ προστεθοῦν ἄλλοι 1000 τουλάχιστον. Κι' αὐτὸ πιά ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς. Ἄν τὸ ξεσπάθωμά σας θὰ εἶναι φέτος λιγάνι ζωηρό, ἂν ὅσοι μπορεῖτε—γιατί βέβαια δὲν μποροῦν ὅλοι—μοῦ ἐγγράψετε ἀπὸ δυὸ-τρεῖς νέους συνδρομητὲς, τὸ ζήτημα λύεται. Πάντως, κι' ἂν δὲν προστεθοῦν 1000 συνδρομηταὶ γιὰ νὰ γίνω πάλι δωδεκασέλιδο, θὰ ἐκδίδω τόσο συχνότερα δωδεκασέλιδα φυλλάδια, ὅσους περισσότερους συνδρομητὲς θὰ μοῦ ἐγγράψετε.

Οἱ δροι τοῦ Ξεσπάθωματος—τοῦ Διαγωνισμοῦ δηλαδὴ—θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἐρχόμενο. Τώρα περιμένω τὶς συνδρομὲς σας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

« Θὰ σᾶς δώσουμε, παιδιά μου, ἰδανικὰ ἔθνικα, γιατί χωρὶς ἰδανικὰ δὲν μπορεῖτε νὰ ζήσετε. Στὴ ζωὴ σας δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε μεγάλα πράγματα χωρὶς ἰδανικὰ καὶ τὰ ἰδανικὰ σας πρέπει νὰ εἶναι καθαρῶς Ἑλληνικά, διότι εἰσθε Ἑλληνόπουλα καὶ εἶναι μεγάλο πρᾶγμα νὰ εἶναι κανένας Ἕλληνας »

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τὸν λόγον του εἰς τὰς Σέφρας τὴν 27ην Ὀκτωβρίου 1936)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 18 Νοεμβρίου 1936

ΣΕΛΙΣ Συναργασίας δὲν ἔχωρες σήμερα. Ἐπρεπε νὰ δημοσιευθοῦν τὰ Νέα τοῦ 1937 γιὰ νὰ τὰ ξέρετε ἀπὸ πρὶν, ὅπως πάντα. Ἐνα φυλλάδιον, βλέπετε, μέναι ἀκόμα καὶ ὁ χρόνος μου αὐτὸς τσιελώνει. Τὸ Σάββατον, 5 Δεκεμβρίου, θὰ βγῇ τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ νέου μου, πού εἶναι ὁ 59ος. Τὸ πρῶτον λοιπὸν καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι νάνανεώσῃ τώρα τὴ συνδρομὴν του.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, ἄριστε, καὶ χαίρω πού ἀποφάσεις τώρα νὰ εἶσαι τακτικὸς. Τὰποταλάματα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ δὲν θάργῃ—μόνο στὰ κομμάτια τῆς Σελίδος εἶμαι πίσω. Ἐχουν μαζευθεῖ πάρα πολλὰ πού περιμένουν νὰ κριθοῦν—ἀνάμεσα σ' αὐτὰ καὶ τὰ δικά σου. Ἀλλὰ τώρα θὰ ἐπισπεύσω.

Νὰ λοιπὸν πού κατορθώθηκε, *Κατάσκοπος 33*, νὰ λαβδαίνετε τὸ φυλλάδιον Τρίτη. Καὶ θὰ τὸ λαβαίνετε καὶ νωρίτερα, ἂν εἶχε βατόρι τὸ Σάββατον ὅπως ἄλλοτε. Στείλε μου καμμιὰ ζακωνθινὴ φωτογραφία, κι' ἂν εἶναι καλὴ, θὰ τὴ δημοσιεύσω στὰ «*Ἑλληνικὰ τοπία*».

Γελαστέ Ὑπολοχαγέ, σὲ παραπέμπω στὴν παραπάνω ἀπάντησή μου πρὸς τὸν Ἄριστον. Γιατί καὶ τὸ δικόν σου κομμάτι πού, καθ' ὅλες τὶς ἐνδείξεις, τὸ ἔλαβα, θὰ εἶναι ἀνάμεσα σ' αὐτὰ πού περιμένουν τὴ σειρά τους. Λυποῦμαι πού δὲν θυμάμαι γιὰ νὰ σοῦ πῶ τίποτα θετικώτερον, οὕτε ἔχω καιρὸ νὰ ψάξω.

Τὰ ἴδια ἀπαντῶ καὶ σὲ σένα, *Χλωμὴ Σελήνη*, γιὰ τὸ ποιήμα σου. Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου. Κι' ἔκαμες πολὺ καλὰ πού μοῦ ξανάγραφες, χωρὶς νὰ περιμένῃς νὰ σοῦ ἀπαντήσω πρῶτα στὸ προηγούμενον, πού μάστιχα—ἀν θυμοῦμαι καλὰ—ἔμεινε ἀναπάντητον σὲ κάποια γραμματοπλημύρα . . .

Μὰ πολὺ ἐνδιαφέρον εἰσάδασα, Ἄρσας-*καὶς Νο 12*, αὐτὰ πού μοῦ γράφεις γιὰ τὶς γιορτὲς σας. Τὸ βιβλίον αὐτὸ τοῦ κ. Ξανοπούλου μπορεῖς νὰ τὸ παραγγείλῃς στὸ γραφεῖο μου στέλλοντας 45 δραχμὲς, κι' ἐγὼ τοῦ τὸ δίνω πρὶν σοῦ τὸ στείλω, νὰ σοῦ γράψῃ μιὰ ἀφιέρωση.

Μεσοεντὲς, σοῦ ἔλλαξα ταινία, σοῦ ἀνανέωσα τὸ ψευδώνυμον καὶ σοῦ ἔστειλα 19 τετράδια: Αὐτὴ πού σᾶς ἀπαγγέλλῃ στὴν Ἀλληλογραφία, εἶμαι ἐγὼ, ἡ ἴδια. Πόσο με λυπεῖ ἡ ἀρρώστια τῆς μαμμᾶς σου! Νὰ κάνῃς, παιδί μου, ὑπομονὴ καὶ πάλιν νὰ ἐλπίζῃς. . . Σὲ συχαίρω γιὰ τὴν ἐκθεση πού ἀρίστευες. Ἀλλὴ φορά ὅμως νὰ μὴ διαδράξῃς τὸ φυλλάδιόν μου—στὴν μέση πού καθήκοντος καὶ σοῦ τὸ παίρνει ὁ κ. κ. ὁ φωταγραφία πολὺ μικρὴ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μεγαλώσῃ.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε, *Θαλασσόλυκα*, ἡ περιγραφή τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ταξιδιοῦ. Γράψε τῆς ἀδελφῆς σου πὼς κι' ἐγὼ τὴν θυμοῦμαι. Βέβαια, τώρα πού εἶναι ἐσωτερικὴ στὸ Ἀρσάκειον Ψυχικόν, πρέπει νὰ μῆνῃ στὸ Σύλλογον τῶν Ἀρσάκειων.

Φυσικά, *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι*, ὅταν ἔρχῃς γιὰ ἕναν πῶς διαγωνίσθηκες μετὰ δυὸ ψευδώνυμων, μπορεῖς, στὴ Στατιστικὴ, νὰ βάλῃς ὅλα τοῦ τὰ Εὐσημα σ' ἐν' ἀπὸ τὰ δυὸ, γιὰ νὰ ἰδῇς καὶ τί θέση ἔχει. Ὅσο γιὰ κείνους πού ἔχουν πάρει κάτω ἀπὸ 10 Εὐσημα, περὶτὸ νὰ τοὺς ἀναφέρῃς. Μ' ἐνδιαφέρον εἰσάδασα τὰ τῆς μαθητικῆς σου ζωῆς.

«*Κυριακὴ κοντὴ γιορτὴ*», *Μαυρομαλ-λοῦσα*: στὸ ἄλλο φυλλάδιον θὰ ἰδῇς ἂν ὁ Ἀντιφῆρ ἐπῆρε ἐπιτέλους τὸ θησαυρὸ ἢ ἂν συνέδῃ πάλι κατὰ ἀπρόοπτον. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ με τὴ θαυμασία πλοκή, ἔχει καὶ μιὰ θαυμασία λύση. Θὰ ἰδῇς.

Κι' ἐγὼ, *Κοκκινόπιπτερο*, κόντεψα νὰ σὲ ἐσχάσω τόσον καιρὸ πού εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς. Εὐτυχῶς δὲν ἐσχῶ ποτὲ τὰ παιδιά μου, καὶ μόλις ἔλαβα τὸ γράμμα σου καὶ διάδασα ἀπὸ πάνω με κόκκινον μολύδι «*Κοκκινόπιπτερο*», ἀμέσως σὲ θυμήθηκα. . . ὀλάκερον. Περιμένω τὸ ξεσπάθωμά πού μοῦ εἰσάδεις κι' εὐχαριστῶ.

Πόλις τῶν Ὀνειρών, ἔλαβα τὸ μεγάλο σου γράμμα πού τόσο μ' ἐχαροποίησε, καθὼς καὶ τὰ χρήματα (ἐπιταγὴ 300 καὶ χωριστὰ 20). Πολὺ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ τὰ δυὸ ξεσπάθωματα. Οἱ νέες μου φίλες, πού με ἀγαποῦν ἀπὸ τώρα, ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψουν καὶ οἱ ἴδιες.

Φ Σ., ἀφοῦ τώρα θὰ μείνῃς στὴ Σύρα, δὲν μπορεῖς νάνήκηξῃς στὸν ΣΑΦ καὶ τὸ ψευδώνυμον ἔπρεπε νὰ τὸ ἀλλάξῃς, ἐκτός ἂν ἤθελες νὰ τὸ κρατήσῃς γι' ἀνάμνησιν. Ὅπως δὲν, τὸ νέο θὰ σοῦ ἐγκριθῇ στὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ Δεκεμβρίου. Ἐλπίζω πὼς καὶ στὴ Σύρα περνᾷς καλὰ καὶ πὼς θὰ γνωρίσῃς μερικὰς ἀπὸ τὶς Διαπλάσεις—λα πού εἶν' ἐκεῖ. Νὰ δημοσιεύσῃς μάλιστα καὶ καμμιὰ Ἀγγελία.

Ἐλένη Θ. Βλαχοπαπαδοπούλου, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση. Καὶ σὺ δὲν περιμένῃς νὰ ἰδῇς τὰ Νέα τοῦ 1937, ἀλλὰ με καθ' ἐμπιστοσύνην, καὶ ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν παρακολούθησιν τοῦ φύλλου μου—ἕνα τώρα χρόνο, ὅπως σοῦ νὰ μοῦ στείλῃς ἀπὸ τώρα τὴ συνδρομὴν σου γιὰ τὸν ἐπόμενον. Ἐλπίζω νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον καὶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Ὅσο γιὰ τὴν ἀργοπορίαν πού φυλλάδιον, θὰ κάμῃς λάθος: ἐκδίδεται τὸ Σάββατον καὶ θὰ τὸ λαβαίνῃς τὴ Δευτέρα—δηλαδὴ μετὰ τρεῖς ἡμέρας κι' ὅχι μετὰ μιὰ ἑβδομάδα. Πῶς μπορεῖ τὸ ταχυδρομεῖόν σας νὰ τὸ ἀργῇ τόσο πολὺ, ἀφοῦ ἀπὸ ἐξὸ φεύγει τὸ Σάββατον;

Εἶδα τὰ μαθητικὰ σου νέα, *Τσιγγάνα*, καὶ σοῦ εὐχάρησα κάθε πρόοδο. Ἐδειξα τὸν σου γράμμα καὶ στὸν κ. Φαίδωνα, πού συγκινήθηκε μ' αὐτὰ πού γράφεις γιὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν «*Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν*». Τώρα πάλι θὰ σᾶς γράψῃ τακτικὰ, κι' ὅχι μόνοι στὰ δωδεκασέλιδα, ἀλλὰ καὶ στὸ ὀκτασέλιδο, πού θὰ ρυθμισθῇ ἔτσι ὥστε νὰ χωρῇ πάντα κι' ἡ Ἐπιστολή.

Νὰ τί μοῦ γράφει κι' ἡ *Παιδία*, τόσο ἐνθουσιασμένη κι' αὐτὴ με τὴν ὕλην μου, ὥστε ἀνανέωσε τὴ συνδρομὴν τῆς πρὶν ἀπὸ κάθε πρόκλησιν: «*Τί καλὰ πού ὁ κ. Φαί-*

δων ἄρχισε πάλι τὶς Ἐπιστολὰς του! Τὰ καλογραμμένα λόγια του τὸ ρουφῶμε με τὴν ἴδια ἀνάγκη πού ρουφῶμε καὶ τὸν καθαρὸ ἀέρα. Τὶ ὥρατον ὕψος ἔχει, πόσο ἐγκυκλοπαιδικὸς κι' εὐχάριστος εἶναι! Κι' ὅλ' αὐτὰ δεμένα μετὰ τὸ καθαρῶτατον χρυσάφι μιᾶς καλῆς τεχνικῆς καὶ μιᾶς ἀνώτερης ψυχῆς».

Σήμερα δὲν ἔχω τόπο γι' ἄλλους. *Μυρέλλα*, *Ἔντα Γκάμπλερ*, *Ναυτοπούλα* τῆς Ἀνδρον, *Ἑλληνικὴ Ἀετὴ*, Ἀνδολούζο, *Κλέφτης τοῦ 21*, *Βασιλεῦ τοῦ Χιούμορ*, *Πικροδάφνη*, *Ἡλέκτρα*, *Στέφανος τῆς Δόξης*, *Ντέντεντβ Φάντασμα*, *Μίρκα*, καλὰ μου παιδιά, καὶ τὰ δικά σας γράμματα διάδασα με μεγάλη εὐχαρίστησιν, ἔστειλάς τις παραγγέλεις σας καὶ ἐπιφυλάσσομαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω ὅταν θὰ μοῦ ξαναγράψετε.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἡ δημοσίευσις τῶν ἀπορρίψεων ἔμεινε πολὺ πίσω καὶ τὰ παιδιά με τὸ δίκιον τους θ' ἀνυπομονοῦν νὰ μάθουν ὅχι πιά τὴν τύχη τοῦ κάθε κομματιῶ τους—αὐτὴ δὲ θὰ τὴ μάντευσιν, ἀφοῦ τόσον καιρὸ δὲν τὸ εἶδαν νὰ δημοσιεύεται—ἀλλὰ τὸ λόγο πού τὸ κομμάτι τους δὲν κρήθηκε κατὰλληλον γιὰ τὴν Σ. Σ. Σ. Ἀλλὰ τώρα πού καιρὸς καὶ πού τόπος γι' ἐλεπτομερῆ κριτικὴ! Ἀναγκαστικῶς θ' ἀναφέρω μόνο με τὸν τίτλον τους τὰ κομμάτια πού ἀπορρίφθηκαν, με τὴ βεβαιότητα πὼς τὰ παιδιά ἔχουν ἐμπιστοσύνην στὴν κρίσιν μου καὶ δὲν θάργῃσουν νὰ μοῦ στείλουν νέα καλύτερα. Ἐλπίζω πὼς ἀπὸ τοῦ . . . χρόνου, οἱ ἀπορρίψεις δὲ δημοσιεύονται τακτικὰ καὶ με ὅλα τὰ δικαιολογητικά.

Ἀπορρίπτονται: «*Σδυμένα δνεῖρα*» τῆς *Μ. Ν. Γ.*, «*Ἀναλαμπή*» τοῦ *Ἀσπρου Κόρακα*, «*Μὲ τὰ ἔδερρα*» τοῦ *Ἀστραπόβροντου*, «*Ἡ ἑλαιοφίς*» τοῦ *Ν. Τ. Δ.*, «*Περὶπατος*» τῆς *Πονεμικῆς Καρδιάς*, «*Τὸ φάντασμα*» τῆς *ΧΙ Ὀλυμπιάδος*, «*Τὸ σταυροδρόμι*» τοῦ *Κυρίου τοῦ Ντάν-σιν*, «*Ἐκθεσις*» τοῦ *Χιονομένο Δενδράκι*, «*Τὰ σῦκα*» τῆς *Ρόζας Αἰνῆς*, «*Στὴ γαλήνη*» τοῦ *Χ. Κ. Ι.*, «*Τὰ παράξενα*» τῆς *Ξενιτεμένης*, «*Ἐνα τριαντάφυλλον*» τοῦ *Εὐαγγέλου Δικῆτα*, «*Ἐνας περίπατος*» τῆς *Ἀπλῆς Ζωῆς*, «*Γάλλο καὶ κλάμμα*» τοῦ *Ἰππότη τῆς Ἀστας*, «*Βαρκαδάς*» τῆς *Α. Κ.*, «*Ὁ Βόλος μου*» τῆς *Κόκκινης Αὐτοκρατορίας*, «*Τὰ ὄρνατα*» τῆς *Ζαπιδίως*, «*Σκηνὴ ἀπὸ τὴν Ἰαῖδα*» τοῦ *Κυριάκου τοῦ Σύμπαντος*, «*Ἡλιο-βασιλεῖα τῆς Φεγγαρόλουπης Βραδυνῆς*», «*Τὰ τρία γατάκια*» τῆς *Ἰλίας*, «*Ἀναχώρησις κτλ.*» τῆς *Εὐτυχίας*, «*Μυρολόγι*» τοῦ *Ἀρίστου*, «*Νύχτα*» τῆς *Μ.*, «*Ἐξέτασις*» τῆς *Π. Ρ. Σ.*, «*Ἐξέτασις*» τῆς *Ο. Ο. Ο.*, «*Ἑλληνικὸ Ἀνέκδοτον*» τοῦ *Ἀτρουμήνου Διαπλασιόπαιδος*, «*Μία βραδυὰ*» τοῦ *Ὀρεβίτη*, «*Ἡ φιλενάδα μου*», τῆς *Βασιλίσσας Νεφερίτι*.—Θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Ν. Φουντουκίδην* (ὑπάρχουν προηγούμενα φύλλα, πρὸς 89, 2, 50 τὸ καθένα), *Μικρομέγαλον* (ἔστειλα) ναι, εἶδες τί γὰρ πορὰ πέρασε κι' αὐτὸς ὁ χρόνος; ὅπως δὲ ὅλοι!) *Διπρόσωπην* (ἔλαβα τὶς Ἀσκήσεις σου καὶ τώρα σοῦ γράμμα γιὰ τὴν Ἀποταμίωσιν γράφει σήμερα καὶ ὁ κ. Φαίδων) *Μ. Η. Φαίδων* (ἔστειλα 33ο), *Μαῦρον Διαμάντι* (κι' ὁ κ. Η. εὐχαριστῶς ἔχει πολὺ πού σ' ἀγαπᾷ), *εὐχαριστῶ* ἕνα ὅλα) *Ἀλέα*, *Τ. Σαβῆν* (κι' ἐγὼ θέλω νὰ μοῦ γράψῃς) θὰ εἶσαι βέβαια καλὴ μανὰ μὲ γράμματα καὶ σοῦ ἐπιτρέβ-
θήτρια κι' εἰς ὅ, μακαρίτης θὰ σοῦ ἐπιτρέβ-

φη νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο· αὐτὸ δὲ μὴς
ποὺ θέλεις τὸ ἔχει ἄλλῃ· στείλε μου δυό-
τρια νὰ σοὺ διαλέξω·) **Δόνιφαν** (σήμερα
βλέπεις τὰ Νέα τοῦ 1937 καὶ μπορεῖς νὰ
κρίνῃς καὶ γι' αὐτὰ ποὺ μὲ ρωτᾷς...) **Θάλην Βλαστόν** (βραβεῖον ἔστειλα·) **Βα-
σίλειον Βουλγαροκτόνον** (φέρε τὴ μό-
νος σου ἢ στείλε τὴ μὲ ἀνθρωπὸ σου· εὐ-
χριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἐγνοίαν·) **Μίλτον**
καὶ **Σωκράτην Δάλλαν** (εὐχαριστῶ πολὺ·)
Νατάσσαν (σοὺ ἀπήντησα μὲ τὸν κομιστὴ
τοῦ γράμματός σου·) **Ἐλγαν** (θὰ τὸ δια-
δάσω μὲ τὴ σειρά τοῦ καὶ θὰ σοὺ πῶ·) **Εὐθύμον Σημαιοφόρον** (ἐγκάρδια συγ-
χαρητήρια·) **Ἀστραπὸβρόντον** (ἔλαβα, πε-
ρίμενε·) **Συριανὸν** (ναί, ὅσο ἡ βεβαίωση
εἶναι ἀληθινή· πῖνακα ἔστειλα·) **Μαργα-
ρίταν** (λυσόχαρτο ἔστειλα· φωτογραφία
ἔχεις καιρὸ νὰ στείλῃς ἕνα χρόνον· μὴν
ἀργήσῃς ὅμως πολὺ·) **Τσιγγανοπούλαν**
τῆς Ἐρέσσου (ἔστειλα, περαστικά·) **Χα-
νουμάκι** (ὁ ἀδελφός σου νὰ στείλῃ ἄλλο
ψευδώνυμο, γιὰτὶ αὐτὸ εἶναι ἀκατάλληλο,
χωριστὰ ποὺ ἀποτελεῖται κι' ἀπὸ τρεῖς
λέξεις· μόνο δυὸ μὲ ἄρθρο ἐπιτρέπονται·) **Κυ-
ρίαν τοῦ Νεάντιγκ, Μουσηγέτην**
Ἀπόλλωνα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8
Νοεμβρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 280οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ
λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 21
Ἰανουαρίου.

594. Μεταγραμματισμός

Ὅσο θέλεις πλοῦτο δάχτυλ,
Ποιητὴ λατῖνο ἂν λάχῃς,
Καὶ τὸ τρίτο ἀπ' τὰ ἐφτά του
Ἀνταλλάξῃς γράμματά του.

Λουλού

595. Τονόγραφος

Κοινὸ ρῆμα θὰ χαθῇ
Ἀντὸ τόνος του ἀλλαχθῇ,
Καὶ στὴ θέσῃ του μιά μουσα
Ξάφνου θὰ βρεθῇ παρούσα.

Λουλού

596. Αἵνιγμα

Μουσικὸς τὸ ἀρσενικὸ μου
—Παλιὰ χρόνια, μυθικά.—
Γυναικεῖο τὸ θηλυκὸ μου
Ὅνομα, ἀπ' τὰ πῶδ κοινά.
Ψάξε γιὰ τὸ οὐδέτερό μου
Μέσ' στὰ χρήσιμα φυτά.

Λουλού

597. Δημῶδες Αἵνιγμα

Εὐκόλα ὁ λύτης θὰ τὸ βρῇ
Ἀπὸ τῆ χάρις πόχῃ·
Κουράζεται τὸ φορτωμα,
Μὰ ὁ φορτωμένος ὄχι.

Ντίνος Θώμης

598. Κρυπτογραφικὸν

1234567890Α = Ἀσιατικὸν κράτος
2310 = Ἰστορ. νησίς τῆς Εὐρ.
3060Α4Α = Φυτὸν ἐδώδιμον
43148 = Μεγάλη εὐτυχία
50348 = Ὀρνικτὸν
627348 = Μέρος τοῦ στόματος
78012330 = Βασίλισσα
801108 = Ἄγιος
927648 = Κτίζεται
0308 = Ἀρτυμα
Α27348 = Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς
Γεώργιος Χ. Χαρολάμπους

599—603. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς συμφώνου, πάν-
τοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτω-
θι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν δι' ἀνα-
γραμματοσμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις·
νότος, ὕαλος, ἀσκός, αἰὼν, ἄκρος.
Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

604. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν
κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον
τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ
οὕτω καθέξης, σχηματίζουν θεάν·
1, Ὁρα τοῦ ἔτους· 2, Ἡπειρος· 3,
Ρωμάτος ποιητῆς· 4, Ἐξάρτου πλοίου·
6, Ὁρος τῆς Ἑλλάδος περιήρυον.

Ἄνθος τοῦ Ἰονίου

605 Ἀκροστιχίς διὰ Γρίφου

Ἄν τὸν γρίφον τοῦτο λύσῃς,
Πέντε λέξεις θάποκτήσῃς,
Κι' ἂν ἐνώσῃς τὰρχικά τους,
Ποτὸ μὲν μέγαλον κράτους
Τῆς Ἀσίας θάντικρύσῃς·

εἰς	σά	ὡς	ὡς	σύ	σύ
N			ιρ		ον
εἰς	σά	ὡς	ως	σύ	σύ
		ὡς			σύ

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 36

414. Λεωνίδας (λέων, Ἰδασ).—415.
Μῆλα (μῆ, λᾶ).—416. Μεξικὸν-Λεξικόν.
—417. Ἡ γλώσσα.

418. N Σ Σ Σ
Ω Ο Ο Ο
Ρ Μ Ρ Σ
Ε Η Α Υ Ε Ο Α Υ
Ν Γ Α Θ Δ Ο Κ
Σ Σ Ν Ν

419. ΒΟΥΣΙΡΙΣ (Ὁσίρις, υἱός, σός,
Ἰσις, ρούς).—420—424. Διὰ τοῦ ΡΙΣ·
μερίς, γαρίς, ἄριστος, Παρισίος, Ἀρι-
στοτέλης. —425. ΑΡΗΣ (ἈπέννινΑ,
ἔαρ, Ἐκάβη, ἸκτινοΣ).—426. Τὰ πα-
θήματα μαθήματα (τᾶ, παθ, ι μ' α,
τᾶ μ' α, θ' ι μ' α, τᾶ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΣ'—840]

Σιανφεῖ, Τσιντσιλά, κρῖμα τὴν κατα-
γωγὴ σας... σπουδατοί... κινέζοι!
Νατάσσα

[ΛΣ'—841]

Ἡ πειρωτόπουλο τί ἐγώιστῃς ποὺ εἰ-
σαι! Ὑπερηφανεύσαι διὰ τὸ εἶθες
κατόρθωμά σου. Σὲ διαφάδω κατηγορη-
ματικῶς. (Διάπλasis βεβαίωτατα).

Κατάσκοπος 33

[ΛΣ'—842]

Ἀρχικατάσκοπε 22, πολὺ καλὰ, εὐ-
χριστῶ. Γιὰ Ἐνωμοτάρχῃς ὄχι ἀκό-
μη, ἐλπίζω ὅμως. Κοκκινόπτερο
[ΛΣ'—843]

Πλωτάρχη, χὰ! χὰ! χὰ! Σπουδαία
ἀποκάλυψις ἔκανες. Δὲν εἶμαι ὁ θεο-
φίλης (Διάπλasis βεβαίως).

Σεληνιώτικος Ψαράς

[ΛΣ'—844]

Ἡ πειρωτόπουλο... μὰ τί βολές!!! Ἡ
Νιρβάνα δὲν λέγεται οὕτε Πατζάκου,
οὕτε... Πατζάρια!!! (Διάπλ. βεβαίως).
Νιρβάνα

[ΛΣ'—845]

Κόρις τοῦ Νεάντιγκ, γιὰ τὸν σκληρὸ
θάνατον τῆς μητέρας σου, δολοφονία
συλλυπητήρια.

Γαληνεμένη, Τσιγγάνα, Ἀστοχαστῇ

[ΛΣ'—846]

Ζουζοῦ, ἔλαβα τὸ τετραδιάκι σου καὶ σ'
εὐχαριστῶ πολὺ. Μυρέλλα

[ΛΣ'—847]

Χανουμάκι, εὐχριστῶ ἐκ τῶν προτέ-
ρων γιὰ τὸ δῶρο!!!! Νὰ τὸ
βράζω, Μυρθούλα μου!!!!
Ἡλιόλουστη, χάρηκα πολὺ γιὰ τὴν
γνωριμιά. Τί καθαρὸ γραμματάκι!!!!
Μυρέλλα

[ΛΣ'—848]

Πρωτοσιερχομένη χαιρετῶ δλους-ας,
μὰ ἰδιαίτερώς τὸν ἀγαπητὸ κι' ἐξυ-
πνότατο Γελαστόν Ὑπολοχαγὸ μας.
Κολυμπρί

Σημείωσις: Ἐσὺ <Βασίλειά τοῦ Χιούμορ>
δλα τὰ ἔχεις. Τὸ μόνο ποὺ σοὺ λείπει,
παιδί μου, εἶναι... τὸ Χιούμορ!!!

[ΛΣ'—849]

Πρωτομπαίνοντας εἰς τὸν διαπλασκό-
μο χαιρετῶ δλους-ας. Ἰδιαίτερώς
ἀλληλογραφῶ Ζουζοῦ, Χανουμάκι, Νεάνιδα
τοῦ Ἰονίου, Φκουστῖνα. Γράψας πρῶτοι:
Δνίδα Ἀμαλλίαν Ραφαήλοβιτς (διὰ Ἀνδα-
λούζα) Ὁδὸς Θήρας 133 Ἀθῆνας 8.

ΑΝΔΑΛΟΥΖΑ

[ΛΣ'—850]

ΤΖΟΚΟΝΤΑ, ΜΟΔΙΑΝΟ ΖΙΖΑΝΙΟ, σᾶς
Ζητοῦμε χίλιες συγγνώμες γιὰ τὴν
παρεξήγησιν ποὺ γίνηκε τώρα καὶ δυὸ
μῆνες. Δὲν φαντασθήκαμε πὼς θὰ τὸ
πέρατε τόσο τοῖς μετρητοῖς.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΚΟΡΙΤΣΑ

[ΛΣ'—851]

ΜΟΝΝΑ ΒΑΝΝΑ, ἡ καλλίτερα Μάγια
Δρόσου, ὁποῖος πεινᾷ πωμιά
θαρεῖ. Nerden nereye, φαντάστηκες
τὸν ἀριθμὸ 30 τῶν βιβλίων σου στὸ
γράμμα τῆς Νινέτας; ; ; Ὁ ἀριθμὸς
αὐτὸς εἶναι δυστυχῶς πολὺ κατώτερος.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΚΟΡΙΤΣΑ

[ΛΣ'—852]

Νεάνις τοῦ Ἰονίου, δέξου γιὰ τὴ γιορ-
τούλα σου δλόθρημες εὐχές.

Ἄγγλ Μενεξεδάκι

Χιονισμένο Δενδράκι

[ΛΣ'—853]

Σιαν-Φεῦ, Τσιν-τσι-λά καὶ λοιπὰ δια-
πλαστούλα, κοιτάξτε κατὰ σειρὰν τὰς
[ΛΣ'—609], [ΛΣ'—635] καὶ [ΛΣ'—710]
γιὰ νὰ δῆτε πόσον ἀδικος εἶναι ἡ [ΛΣ'—777]
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ
τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν
ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος,
καὶ 18ος. Ἐκαστὸς τόμος δρχ. 25, τα-
χυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ.
28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ.
40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1935), ἀπὸ
τοὺς ἐκδοθέντας 42 τόμους ὑπάρχουν
οἱ 41 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντλη-
θῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν
1894—1928 τιμῶνται ἑκαστὸς (ἐκ σελί-
δων 416) ἀρραφὸς δρχ. 80 καὶ ραμμένος
δρχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930,
1931, 1932, 1933, 1934, καὶ 1935 τι-
μῶνται ἑκαστὸς (ἐκ σελίδων 624) ἀρρα-
φὸς δρχ. 210 καὶ ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου
προσθετὰ εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ
Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρχ.
15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρχ. 35 εἴτε ραμμένος εἴτε ἀρραφὸς